

60. Pula

Festival igranog filma

FILM POD ZVIJEZDAMA
www.pulafilmfestival.hr

Petak, 26. srpnja 2013.

Festivalske novine

Kamo večeras?

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Poslovna tajnica
Sanela Omanović

Voditelji popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac,
Svetlana Barać, Zvonimir Rumboldt,
Tomislav Fiket, Dado Valentić

Glazbeni program
Sanela Omanović

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Goran Ivanišević

Redakcija
Iva Cikojević, Janko Heidl, Goran Ribarić,
Lucija Mulalić, Alen Bećirović

Službeni fotografi Festivala
Danko Vučinović, Slaven Radolović,
Manuel Angelini, Matija Šćulac

Lektura
Jelena Đukić Mader

Grafički urednik
Irena Musi

Prijelom
Dora Badurina Šuran

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Sandra Petrović Dishpalli

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Odnosi s javnošću
Ana Šimunović

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Uspon na Kaštel 2
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

Fotografski natječaj za najbolje mlade fotografe: *Pula – grad filma*

PULA I FESTIVAL OKOM FOTOAPARATA

Festival igranog filma u Puli u suradnji s Foto danima mladih održao je od 20. do 23. srpnja fotografski natječaj za najbolje mlade fotografe iz cijele Hrvatske i inozemstva. Trideset fotografa: dvadeset iz Hrvatske i deset iz zemlje partnera – Austrije imalo je za cilj snimiti najbolju fotografiju na temu *Pula – grad filma*, zabilježiti sliku Festivala iz kuta mladih umjetnika i njihova pogleda na Pulu i sva filmska događanja te time dočarati atmosferu koja vlada u gradu tih dana. Fotografe u Hrvatskoj izabrao je žiri Foto dana mladih, a one u Austriji Freez-it team u suradnji s Austrijskim kulturnim forumom. Mladi fotografi iz ove dvije zemlje zajedno su

iz dvije perspektive, one domaćina i one turista, zabilježili atmosferu za vrijeme 60. Pule, međusobno gradili suradnju i iskustvo, upoznavali svoju i tuđu kulturu, i najvažnije – kvalitetno i kreativno provodili slobodno vrijeme. Upravo su to ciljevi Foto dana mladih, a zahvaljujući Festivalu, ove su godine dobili priliku vježbati svoje fotografsko umijeće. Foto natječaj održan je pod pokroviteljstvom Austrijskog kulturnog foruma. O najboljoj fotografiji odlučio je žiri u sastavu: Tanja Miličić, producentica Festivala igranog filma u Puli, Hassan Abdelghani, voditelj galerije Makina, i Minnie Weisz, fotografkinja, a prvo mjesto osvojio je rad Marina Mamuze.

Sudionici Natječaja

Pobjednička fotografija
Marina Mamuze

EMANACIJA EMOCIJA

Mislim da smo ispričali relativno zanimljivu psihološku dramu koja izgleda i vizualno atraktivno. Namjerno smo ostavili donekle otvoren kraj i prepustili gledateljima mogućnost različitih tumačenja onoga što slijedi, jer nismo htjeli dati konačne odgovore i zaključke

razgovarao Janko Heidl

Scenarij *Hica* prošao je na natječaju još prije četiri-pet godina. Zašto je prošlo toliko dugo do realizacije?

Razloga je više, a jedan je od njih taj da sam nastojao doraditi scenarij. Isprva je bilo zamišljeno da se priča odigrava na dva vremenska nivoa, jedan dio u osamdesetim godinama prošloga stoljeća, a drugi dio danas. Nakon nekoliko verzija bio sam na rubu da odustanem, a onda sam pola godine prije nego što smo počeli snimati odlučio sve raspisati ispočetka. Zadržao sam jedno vrijeme radnje – današnje – i okrenuo se linearnoj naraciji. Jako sam sretan što sam uspio dotjerati scenarij do konačnog oblika i napokon dovršiti film. Nije da ga nisam htio snimiti i prije, ali uvijek mi se nešto činilo nedovršeno.

Koji se dio filma odigravao u prošlosti?

Priča je bila malo drukčija. Ukratko, slučajni se hitac odigrao u prošlosti, a reperkusije su se događale u sadašnjosti, u kojoj su se susrela djeca likova iz prošlosti.

Vizualna strana filma vrlo je dotjerana. Sama je priča impostirana prilično realistički. Ne sudaraju li se ta dva elementa?

S direktorom fotografije Stankom Hercegom dogovorio sam se da cijeli film snimimo u srednjim i blizim planovima. Nema ni jednog detalja. Također smo se odlučili za tercijarne boje i za, uvjetno rečeno, izbjegavanje mediteranske vizualnosti, odnosno za, *skandinavsko hladnjikavu, sivo-zeleno-olovnu sliku* koja će cijelom filmu dati takvu atmosferu.

Film je sniman zimi, u prosincu, pa je i to imalo utjecaja. Mislim da smo ispričali relativno zanimljivu psihološku dramu koja izgleda vizualno atraktivno.

Režirali ste brojne epizode televizijskih serija *Mamutica* i *Dobre namjere*, koje načelno zahvaćaju isto tematsko područje kao i *Hitac*. Je li Vam to televizijsko iskustvo pomoglo?

To su mi drage serije i na njima se mogao brusiti zanat. Takvo iskustvo puno pomaže. Neprocjenjivo je što snimajući brojne epizode serija imaš prilike raditi s većinom hrvatskih glumaca. Kao prvo, upoznaš ih, a kao drugo, od svakog od njih možeš nešto naučiti. Uči se također i na vlastitim greškama, s kojima se bolje suočiti na serijama nego na igranom filmu, gdje se ne mogu popraviti.

Na kraju priče *Hica* možemo zaključiti da pobjeđuje poštenje, iako se tijekom cijelog filma ta dvojba održava neizvjesnom.

Namjerno smo ostavili donekle otvoren kraj i prepustili gledateljima mogućnost različitih tumačenja onoga što slijedi. Inače, raspitao sam se kakva bi mogla

biti kazna za to sporno nedjeljo i ona nije velika. Odnosno, s obzirom na okolnosti, Petra, koju glumi Iva Babić, zbog toga ne bi išla u zatvor. Ali u filmu nismo htjeli dati konačne odgovore i zaključke.

Za katalog Pulskeg festivala rekli ste da Vam je izazov bio raditi ženski film na muški način. Što ste pod time mislili?

Film je ženski, s dvije heroine. Prije deset godina također sam snimio ženski film *Leti leti* za televiziju, tako da sljedeći sigurno neće imati dvije žene u glavnim ulogama. Mislim da bi se većina djevojaka od dvadeset godina koje bi se našle u situaciji u kojoj se našla Petra raspala. Bile bi histerične, plakale bi, ridale. Nisam htio da se dogodi to što bi se očekivalo, nego sam nastojao da se ona s time nosi introspektivno, da ne pukne, da njezina reakcija ne bude *klasično ženska*. Htio sam da bude čvrsta. Tu hodamo po rubu stereotipa, ali recimo da u pozadini stoji tako nešto. I druga junakinja, policijska istražiteljica Anita, koju glumi Ecija Ojdanić, kovana je od sličnog materijala. A opet su obje na svoj način nježne i krhke. Svakako se nadam da film emanira emocije.

ZNAMO LI BEZ AUTORITETA?

Na početku filma samo je naslov, uvodne špice nema. Sve ostalo doznajemo razvojem priče.

Jedan je od delikatnih zadataka ove vrste filma izbalansirati količinu podataka. Treba imati mjeru, jer ovakav bi film zbog previše podataka o likovima izgubio na autentičnosti

razgovarao Janko Heidl

Projekcije su prvi hrvatski film snimljen (gotovo) isključivo u subjektivnim kadrovima, a takvi su filmovi rijetkost i u svijetu.

Nisam se nikad pitao je li neki kolega primijenio takav postupak sustavno kroz film. Moja odluka da *Projekcije* uobličim na taj način nije proizašla iz potrebe da film djeluje filmičnije, nego mi se učinila kao jedini sugestivni način da uspostavam jake odnose i veze među likovima.

U završnici ipak izlazite iz te subjektivne perspektive.

Situaciju završnog meteža bilo je nemoguće raditi na subjektivan način. Isto tako, finalna scena sa Simonom i Bojanom, koje glume Jelena Miholjević i Bojan Navojec, trenutak je sublimacije njihova odnosa i svega što smo vidjeli. Činilo mi se da bi u trenutku u kojem je potrebno vidjeti dodir između dvoje likova postavljanje kamere u subjektivnu poziciju jednoga ili drugoga moglo djelovati artifičnije nego što bih htio. I naposljetku, za sam završni kadar procijenio sam da se između stila i ekspresije samog prizora valja opredijeliti za ekspresiju.

Kako ste odlučivali čiji će subjektivni pogled biti u kojem dijelu filma?

Mislim da čak ni stručni gledatelj ne bi uspio detektirati razloge mijenjanja vizura. Ovo je prvi film za koji nisam mogao napraviti preciznu knjigu snimanja i to upravo zato što ni sam

nisam mogao točno utvrditi čiji će subjektivni pogledi biti u određenom trenutku. Nijednu scenu nisam snimao iz svih pozicija. Ponekad sam snimao iz dvije, vrlo rijetko iz tri. Oslonio sam se na intuiciju da je određene dijelove prizora najbolje snimiti iz motrišta ovog ili onog lika. Jako je zanimljivo kako se u montaži pokazalo da neki prizori snimljeni iz jednog motrišta nisu živjeli, a iz drugog jesu. U oba je snimka sve bilo obavljeno kako treba, ali u jednom nije bilo života, u drugom jest. To je teško, možda i nemoguće racionalno objasniti. No jedan od razloga zbog kojih sam počeo snimati *Projekcije* bio je da se dovedem u nepoznatu situaciju u kojoj se nisam mogao posve osloniti na prethodno iskustvo.

Pretpostavljam da ni snimatelju nije bilo lako.

Direktor fotografije je Branko Linta, a snimateljica je briljantna Tamara Cesarec. Možda to nije lako prepoznati, no ne znam kojim bih riječima objasnio koliko je za snimatelja, odnosno snimateljicu zahtjevno ući u subjektivnu poziciju nekog lika u kojoj se mora ponašati i reagirati subjektivno, registrirati titraj pojedinog lika. Jer jedan mali krivi pokret posve ruši iluziju.

Koje su prednosti, a koje mane snimanja cijelog filma u jednoj prostoriji?

Prednosti su ponajprije meteorološko-produkcijske. Omogućeno je također snimanje po redosljedu događanja radnje, kao i održavanje proba s glumcima u stvarnom objektu. S prostorom smo se saživjeli nekoliko mjeseci prije početka snimanja, što je rijedak slučaj. Međutim, stvaralački i psihički bilo mi je daleko teže nego na bilo kojem prethodnom filmu. Uobičajeno, filmska snimanja traju po deset-dvanaest sati dnevno, no biti snažno koncentriran tri-četiri tjedna u jednom prostoru bilo je beskrajno teško i zbog toga nijedan dan nismo snimali više od sedam sati.

Predstavljanje glumaca i likova na odjavnici poprilično je važno za bolje razumijevanje filma.

Na početku filma samo je naslov, uvodne špice nema. Sve ostalo doznajemo razvojem priče. Jedan je od delikatnih zadataka ove vrste filma izbalansirati količinu podataka. Treba imati mjeru, jer ovakav bi film zbog previše podataka o likovima izgubio na autentičnosti.

Koliko smo podložni autoritetima?

Dok sam čitao scenarij Lade Kaštelan osobito me uzbudila dimenzija koju sam doživio kao metaforu male zemlje koja ulazi u veliki krug i dobiva novog gazdu. Bez gazde teško se snalazi. U paranoji je. Ne znamo bez autoriteta.

OSOBNOST I PROFESIONALNO SUOČAVANJE S PROŠLOŠĆU

*Nisam sudjelovao u ratu, ali je on svakako i nepovratno obilježio mladenačko razdoblje mog života i k tome presudno utjecao na njega. Tu sam se suočio s prošlošću i profesionalno i osobno i s *Krugovima*, koji su sublimacija dva moja prethodna filma, imam dojam da sam sve rekao i zaokružio svoju osobnu emociju prema tom vremenu*

razgovarala Iva Cikojević

Priča o herojskom djelu vojnika Srđana Aleksića inspiracijska je potka Vašeg filma, a scenu zločina snimali ste na autentičnom mjestu na trgu u Trebinju. Kako ste slagali puzzle granicu između realnosti i fikcije? Poznato je da ste mnogo razgovarali sa Srđanovim ocem, no jeste li stupili u kontakt i s ubojicama?

Potpuno je istinit jedino taj događaj o pogibiji Srđana Aleksića kad je on pokušao spasiti nevina čovjeka. Sve su tri priče u filmu koje se događaju dvadeset godina kasnije fikcija, no likovi su temeljeni na stvarnim likovima, dok su njihovi odnosi manje-više izmišljeni. Trag je sličnosti sa stvarnim stanjem i to što je Srđanov otac Rade danas u vrlo dobrim odnosima sa sinovima blizancima jednog od ubojica. Kombinirali smo realno i fikciju onoliko koliko nam je bilo potrebno za tu priču. Naravno, otac Rade jedini je i ključni vodič kroz priču i na početku sam osjećao dužnost da ga zamolim za dozvolu da snimam film o njegovu sinu, koji mi je kasnije bio moralni katalizator, uporišna točka svega. Upravo kad sam čuo njegovu rečenicu da „Ako će to što je Srđan učinio imati neke pozitivne efekte kod ljudi u budućnosti, onda će za njega smrt njegova sina biti manje tragična“ – u dokumentarcu o Srđanu, tad sam odlučio napraviti ovaj film. S ubojicom nisam stupio u kontakt niti sam želio.

„Kad baciš kamen u vodu, pojavljuju se krugovi, i šire se“, replicira metaforički lik u filmu. Na pitanje jesu li dobra djela puka utopija ili dobro ipak na kraju pobjeđuje, pokušali ste odgovoriti ovim filmom... Nisam nikoga želio osuđivati, pa sam i liku ubojice Todora dao pravo da kaže svoju istinu. Ja se s njom ne slažem, i ona mi je daleka, ali on ima pravo na nju. Vrlo mi je zanimljivo da mi je Srđanov otac Rade rekao da je ključni trenutak u filmu kad Todor pusti suzu – jer je ta suza nada da dobro može pobijediti – što meni prije nije palo na pamet. Kad sam počeo snimati film, postavljao sam si to pitanje i želio sam da si nakon gledanja svatko na to odgovori. Nisam bio siguran i zato sam se bavio tom temom. No, kako sam ulazio dublje i

dublje, brzo sam uvidio da biti dobar čovjek ima smisla i da je to zapravo ultimativna humanistička stvar za koju nema nikakve dileme. Dobar je primjer sam liječnik koji donese odluku da će operirati iako je pacijent na stolu ubojica njegova najboljeg prijatelja, jer on čini ono što bi Marko (Srđan) učinio, a nikako suprotno, jer bi tada izdao njegov herojski čin.

U filmu je zamjetna i osebujna stilizacija – emocije govore više od tisuću riječi, kamera je vrlo blizu likova, ponajviše s leđa kao simbola tereta prošlosti, a tu su i kadrovi golemih, praznih prostora kao simbola usamljenosti...

Morao sam pronaći redateljski način da spojim te tri priče i razmišljao sam što ide prirodno uz karakter tih likova. Tako sam uvidio da ljudi iz Hercegovine vrlo malo govore i da u neizrečenom ima zapravo mnogo više toga što žele izreći, pa su te njihove tišine i šutnje opravdane. I kamera njih stalno prati, što dolazi iz želje i potrebe da stilski pokažemo da se bolja emocija

stvari kod onog što ne vidimo nego kod onog što vidimo. Kadrovima ogoljelih, dalekih i praznih prostora podcrtava se ta samoća likova zbog bremena prošlosti. Isto tako, s montažerom sam dugo radio jer sam nastojao da se stvori aritmija, odnosno specifičan, unutarnji, osobni ritam ovog filma koji će gledatelje ščepati, uvući i držati unutra do samog kraja. Jer ako se to ne dogodi otpočeka filma, neće ni kasnije.

„Nemaš cijeli život da bježiš“, replika je iz filma. Je li ovaj Vaš najintimniji film uspješno obavljen obračun s prošlošću i samim sobom?

Nisam sudjelovao u njemu, ali je on svakako i nepovratno obilježio mladenačko razdoblje mog života, kad se mlada osoba najviše formira, i k tome presudno utjecao na njega. Tu sam se suočio s prošlošću i profesionalno i osobno i s *Krugovima*, koji su sublimacija dva moja prethodna filma, imam dojam da sam sve rekao i zaokružio svoju osobnu emociju prema tom vremenu.

Gledatelji o filmu *Obrana i zaštita*

Andrej Pliško

Iako je film dobar, po meni je njegova tema polako *passé*. Ovdje bi se trebalo prikazivati nešto zabavno, nešto što je ljudima smiješno, i nešto što prati duh ovog vremena. Ovo pak nije to, već duh poslijeratne Bosne. Mislim da bi poruka ovog festivala trebala širiti nekakvu nadu, što nisam dobio od ovog filma.

Bojan Parlov

Živio sam dosta dugo u Americi, pa mi je bilo malo teško *prešaltati* se natrag na slušanje jezika s ovih prostora. Nisam baš navikao gledati ovakve filmove, drame, ja sam više za akcijske filmove. Sve u svemu, film mi je bio dobar, malo čudan i na trenutke neshvatljiv sa scenama smrti i ponovnog života glavnog lika.

Ester Marin

Obrana i zaštita nije loš film, to je realna stvar. Ali, za naše ljude, koji nisu navikli na ovakvo nešto, jako je dosadan. Mi ustvari ne možemo sjediti i pratiti takav film, to je problem. Kada se pogleda sama bit filma, film je sasvim okej.

Tina Đurišić

Mislim da film ima dobru tematiku, ali mu je radnja previše razvučena. Ti naši kadrovi jednostavno traju predugo. Što se tiče glume, Bogdan Diklić mi je dobar, dok me se ostatak glumačke ekipe i nije baš dojmio. Rekla bih da Diklić nosi ovaj film. Da nije bilo njega, ne bi bilo ni filma.

Martina Mileta

Film je iskren i nepristran, i na jednostavan način prikazuje realnost jednog grada i kompleksne odnose njegova stanovništva. Svidjelo mi se što radnja nije dinamična i što je naglasak stavljen na likove i njihove odnose. Glumci su bili odlični. Imala sam dojam da gledam nečiju svakodnevicu. Tema je vrlo aktualna i prikazani problemi zaista postoje.

anketirala Lucija Mulalić

Ocjene publike za film

Obrana i zaštita: 2,82
Nije sve u lovi: 3,73

Trenutni poredak

1. *Zagonetni dječak*: 4,71
2. *Svećenikova djeca*: 4,66
3. *Sretan do kraja*: 4,62
4. *Majstori*: 4,04

5. *Nije sve u lovi*: 3,73
6. *Vis-a-Vis*: 3,72
7. *Simon Čudotvorac*: 3,46
8. *Obrana i zaštita*: 2,82

Gledatelji o filmu *Nije sve u lovi*

Eileen Harff

Smatram da je film dobar, s intrigantnom pričom. Budući da dolazim iz Njemačke, drago mi je što je film imao prijevod, a gledati film u ovakvom okruženju Arene i u ovakvoj atmosferi na otvorenom zaista je sjajno.

Luka Bertetić

Film mi je bio odličan! Ima zanimljivu priču, s posebno dobrim zapletom na kraju filma. Rekao bih da su glumci u filmu novi na našoj filmskoj sceni, ali smatram da su bili jako dobri. Sve u svemu, jako mi se svidio.

Andrea Radolović

Film mi se svidio, a posebno me se dojmio šokantan rasplet. Pozadinska priča o majci i kćeri bankara, koja se samo dala naslutiti, bila je zbunjujuća i potaknula nas je na razne pretpostavke i sumnje o tome što je napravio s njima.

Jelena Kirin

Sve u svemu, film mi je relativno dobar. Ima nekih stvari koje bih možda malo zamjerila, ali i stvari koje su okej. Po meni je film imao neke nelogičnosti, na dijelovima je bio razvučen i dosadnjakav, ali su glumci dali sve od sebe, trudili su se i obavili svoj posao kako treba.

Emili Janko

Film mi je jedan od boljih koje sam gledala na ovogodišnjem Festivalu. Iako je priča na neki način pomalo već videna, jako sam se pozitivno iznenadila kada sam vidjela da su se u filmu koristili glazbom Soom T, jedne od mojih dražih izvođačica.

anketirala Lucija Mulalić

POČETAK NOVOG ŽIVOTA

razgovarala Iva Cikojević

U filmu *Hitac* šef-redatelj Vaš je životni partner Robert Orhel. Je li to otežavajuća ili olakotna okolnost?

Jako volim raditi s Robertom jer u radnom procesu točno zna što želi i poštuje glumce. Dok se gradi lik, a i kasnije na snimanju, sve vodi sigurnom rukom. Ovdje je za mene bila olakotna okolnost što sam u dogovoru s njim dobila priliku da odigram ulogu prema svom ukusu. Jer, kako smo mi glumci egzibicionisti, tako sam ovdje odigrala karakter sasvim suprotan od mog privatnog, što mi je bio glumački izazov. Jedina je otežavajuća okolnost to što sad moram brinuti i za Robertov i za svoj uspjeh, a za njegov dvostruko više, jer kao redatelj znatno rjeđe ima mogućnost snimiti film, dok sam ja

već skupila poprilično uloga u svojoj biografiji.

Vaš je lik rastrgan između moralne i poslovne odgovornosti policijske istražiteljice s jedne strane te ženske senzibilnosti i empatije s druge...

Da, ona je naoko sredena žena s uspješnom karijerom, a iza sebe ima sigurnost još uspješnijeg oca te svoj život drži pod savršenom kontrolom. Ima i ljubavnu vezu, doduše s oženjenim muškarcem, ali se nada da će u konačnici on biti s njom. I tako sve dok ne upozna mladu djevojku osumnjičenu za ubojstvo slučajnim hitcem. Tada saznaje i da je trudna, raspada joj se veza, a s djevojkom koja joj sjedi na suprotnoj strani istražiteljskog stola uspostavlja poseban odnos jer saznaje i da je ona trudna. Tu se pojavljuje pitanje igra slučaja i sudbine, kojoj ne možemo izbjeći, jer taj njihov susret stubokom utječe na njihove daljnje životne odluke i put.

Mlada se djevojka na kraju nalazi pred zidom dviju teških životnih odluka. Da ste joj mama u stvarnom životu, biste li se složili s njenim izborom?

Apsolutno da. Slažem se i s krajem filma, koji je optimističan i pozitivan, a tu se krije i glavna poruka, da čovjek u svim nezavidnim situacijama u životu može pronaći unutarnju snagu da ih nadvlada. Iako je djevojci bilo teško priznati istinu, odnosno krivnju, teže bi joj bilo da je cijeli život to morala nositi na duši.

Razgovor: Iva Babić, glumica u filmu *Hitac*

POMOĆ ISKUSNIJIH OD VELIKE JE KORISTI

razgovarala Iva Cikojević

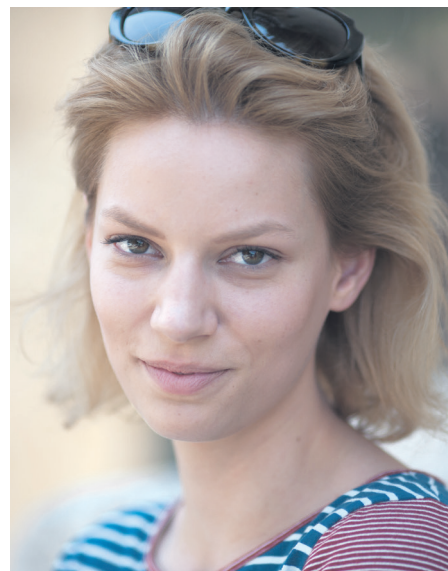
U dugometražnom filmskom debiju dobili ste veliku i zahtjevnu ulogu. Kako je došlo do suradnje s redateljem Robertom Orhelom? Koje su bile Vaše prve impresije o liku?

Jedan dan Robert me nazvao i bio je vrlo konkretan, ponudio mi je ulogu i zatražio da pročitam scenarij, koji mi se svidio, i tako sam prihvatila ulogu. Dok sam se na početku kroz čitanja upoznavala sa svojim likom, najprije su mi prostrujale misli o najtežim scenama unutar scenarija i o golemu prostoru lika gdje se pruža mogućnost da se glumački *dotaknu* svi ti različiti stupnjevi njezine osobnosti. Zatim se nametnulo pitanje kako ću to napraviti,

tj. odraditi, jer sam još mlada i odveć samokritična, pa je kod mene prisutna izvjesna doza nesigurnosti. U tome su mi kasnije na snimanju pomogle starije i iskusnije kolegice Ecija Ojdanić i Barbara Nola, koje su me *vukle* kad sam bila u tim svojim *down* stanjima.

Kako nijedno zlo ne dolazi samo, tako se Vašem liku u jednom danu život okrenuo naglavačke...

Da, najprije se postaviš u situaciju što *bih napravila da se to meni dogodilo*, jer uvijek iz sebe crpiš ono što možeš pronaći. Inače, lik sam gradila nastojeći biti u prostoru između njene vanjske hladnoće, koja je zapravo odraz njene samostalnosti, što podrazumijeva da sve probleme sama rješava, jer ima disfunkcionalnu majku s kojom živi i oca kojeg zapravo nema, a i od bližnjih ne pronalazi podršku koju traži, i s druge strane njezina nagona za preživljavanjem, koji je tjera da bude snažna i hrabra te ne poklekne u tim naizgled nerješivim životnim situacijama. Upravo zbog toga tijekom daljnjeg razvoja priče dolazi do preokreta, odnosno njezina zblizavanja s inspektorom, što se uopće ne bi očekivalo.

Kakve su bile emocije uoči premijere u Areni?

Pa nije bilo lako jer ipak mi je prvi put da izlazim pred toliki auditorij, no držala me pomisao da će sve dobro proći. Imala sam tremu, i sad, dok razgovaram s Vama, imam tremu jer nisam navikla davati intervjuje. Sve mi je to još jako novo.

SVAKA MI JE ULOGA TERAPIJA

razgovarala Lucija Mulalić

Što Vas je privuklo ulozi u filmu *Projekcije*?

Odmah sam znala da ću ovo raditi, jer se rijetko dobivaju tako lijepe filmske uloge. Zanimljivo je kako Lada u svojim tekstovima često tematizira malo zreliju žensku životnu dob koja je prepuna i strasti i bola, svodenja računa i osjetljivih tema. Film me odmah zainteresirao jer sam već radila na Ladinim tekstovima u kazalištu, a iako sa Zrinkom nisam prije surađivala, jako ga cijenim. Počašćena sam jer, eto, vrlo rijetko mi žene dodemo do tako zanimljivih uloga u kojima možemo ići dalje u nekom svom razmišljanju.

Kada to kažete, mislite li da u Hrvatskoj vlada muški film?

Pa u biti i ne. Mislim da se to dosta izjednačilo i da su se stvari izuzetno promijenile, pogotovo kada uspoređujem majčin (Lela Margitić, op.a.) životni i kazališni put i svoj. Često se dogodi da naša ženska stvarnost bude zapostavljena, ali ima i puno projekata koji se upravo time nadahnjuju. Nema tu više govora da smo mi po strani. U ovom filmu nije

toliko ni bitan spol, već su Zrinko i Lada u današnja brza, površna i senzacionalistička vremena uspjeli na tako jednostavan način napraviti toliko nevjerojatno zakučastih i gotovo *hičkokovskih* tema sa psihološkog pristupa tog pritiska i tjeskobe. S druge strane, kada se film gleda, vidi se i puno smiješnih detalja, tako da to nije film koji ledi krv u žilama, a ta tjeskoba poslije zapravo dolazi u slojevima.

U filmu gledamo ljude čija je zadaća liječiti. Ima li za Vas film isto tako terapeutsku ulogu?

Za mene svakako, svaka mi je uloga terapija. Nekad, nažalost, radim i na poslovima gdje stisnem zube i čekam da završi, ali meni su uloge doista terapeutske. Što se tiče filma i umjetnosti, riječ je lijek, kako onda tek film ne bi bio lijek? Naravno, ovisi to i o tome koliko čovjeka u tom trenutku nešto zanima, s čime se uspijeva povezati. Za mene je ovaj film doista poseban, s pričom nastalom iz predanog rada s redateljem koji je znalac i koji je za film unutar sebe svjesno riskirao.

UŽIVAM ULAZITI U TUĐE SVJETOVE

razgovarala Lucija Mulalić

Na ovogodišnjem Festivalu nastupate u čak četiri filma. Zašto Vas redatelji toliko vole?

Vole me toliko jer valjda jako lijepo lažem! Šalu na stranu, naravno, rad je sa svakim redateljem drukčiji. Raditi sa Zrinkom Ogrestom na filmu *Projekcije* bilo je predivno iskustvo, bogato, intenzivno i, najvažnije, pozitivno u ljudskom smislu, a ne samo profesionalnom. Lijep je osjećaj biti dio svega toga. Iako za uloge volim ići i na audicije, pa čak i kod redatelja s kojima sam i prije surađivao i koji me poznaju kao glumca, za *Projekcije* sam ulogu dobio tako što me

Zrinko zvao i rekao da u pripremi ima novi scenarij te da bi volio da s njim surađujem. Rad s Filipom Šovagovićem također je bio odličan. To su ljudi koji imaju neki svijet koji žele ispričati na svoj način, a meni je kao glumcu super imati priliku ulaziti u te njihove različite svjetove.

U *Visokoj modnoj napetosti* izolirani ste na otoku, u *Projekcijama* u prostoriji punoj psihijataru. Dovodi li to do burnih stanja?

Pa što se tiče burnih stanja kod mojih likova, to ovisi o dramaturgiji. U *Visokoj modnoj napetosti* nalazim se na otoku, ali eksterijeri su ipak otvoreni, s pogledom na more, horizont, tako da Filipov film doživljavam s prostornom širinom. U *Projekcijama* je doživljaj klaustrofobičniji i zatvoreniji, no to je po meni upravo i pridonijelo intenzitetu odnosa, tako da me jako zanima vidjeti film s publikom, čuti reakcije ljudi, kako su ga oni doživjeli.

S čime se sve danas moraju nositi moderni muškarci poput Vašeg lika u filmu?

Moderan ne bi bio prvi epitet koji bih pripisao svome liku u filmu, ali kako je to u današnjem svijetu biti muško? Pa čini mi se da je sve bespotrebnije! To je osjećaj sve veće intenzivne bespotrebnosti, koja će za jedno trideset godina biti kompletna. Mislim da se polako osjećamo sve suvišnijima i nemamo se kako pomiriti s time osim da potpišemo kapitulaciju.

Franje Dijaka, lokalnog mafijaša, ne crta se crno-bijelo. On je osoba koja je shvatila da u životu ne može sve raditi pošteno. Zato je krenuo lošijim, ali moćnijim putem kako bi sada ljudima donosio dobro. On je mafijaš koji ipak hoće nešto pozitivno napraviti. Na koncert je došao kao i svi ostali zato što je slušao Tonija Riffa baš kao i vlasnik hotela. Njegov hotel nije ne znam kako profitabilan, ali on je zaljubljenik u rock s ovih prostora. Svi koji dolaze u njegov hotel ljubitelji su te glazbe kao on. I sobe u nazvane prema bendovima.

Vlasnik hotela na kraju se zapravo i najviše razočara.

On je nostalgičar za prošlim vremenima, za mladošću, za *rockom*. Sve su to njegovi idoli, a Toni Riff samo je jedan od njih. On je lik koji možda ima i najveći luk. On poziva Tonija, čak i pristaje da ne svira, ali kada ga dovede do ruba, kada ga grubo odbije, on se slama. Pobaca sve ploče, CD-e, prefarba imena soba, a to su njegovi idoli. Ipak, mene najviše brine Toni, koji, eto, na kraju zasniva nešto malo i kao da se budi iz tog sna. No, žena ga je ostavila i nema kamo. Nema gdje spavati tu večer. Kraj ostavlja gledatelja sa slatko-gorkim okusom.

U inozemstvu su gledatelji film dobro primili.

Film je u Karlovym Varyma s publikom komunicirao nevjerojatno. Dvije pune dvorane gledale su ga i razumjele apsolutno sve. Možda se nisu osobno prepoznali, no prepoznali su problem, što je jako bitno. Još će biti prikazan na festivalu glazbenog filma u Južnoj Koreji, pa zatim na Sarajevu Film Festivalu. Također, bitna mi je distribucija filma u regiji, kojoj bi trebao biti zanimljiv jer to proživljavam. Imamo sad vrlo dobar dogovor s Continental filmom iz Hrvatske koji posluje i u Sloveniji. Nadam se da će se film gledateljima svidjeti i da će ga pogledati.

NOSTALGIJA KOJA BOLI

Moraš se suočiti sam sa sobom, sa svojim demonima. Nadam se da ću se kroz svoje filmove pročistiti. Radio bih film za zabavu, no zašto bih se zabavljao kad imam veliku potrebu nešto osobno reći?

razgovarao Goran Ribarić

Adria Blues govori o posljedicama rata iz novog gledišta.

Jasno je da treba snimati filmove o ratnim stradanjima i strahotama, no nisam se još nikad susreo s tim da se netko bavi žrtvama rata koje nisu bile u njemu, dakle ne primarnim nego sekundarnim žrtvama. Njih ima na tisuće, a ponajviše u Bosni, iz koje ja dolazim. Zanimali su me ti ljudi. To su ljudi koji ne mogu pojmiti da se tako nešto moglo dogoditi i onda su *out*. Ovaj film govori o ljudima koji su bili produktivni osamdesetih godina, a sada se jednostavno ne snalaze. Poznajem mnoge koji su bili vrsni

slikari ili novinari, a sada su se jednostavno ugasili, zamrli. Kao simbol za film odabran je roker Toni Riff, koji je očito bio neka *face* osamdesetih. On svim likovima u tom hotelu Adria nešto znači. Jedna od soba čak nosi njegovo ime. Ovaj film posvećen je takvim ljudima.

Kako to da ste sada odlučili snimiti film takve tematike?

Trebalo mi je deset godina da profesionalno dodem k sebi. Radio sam, odradivao, no nije mi se dalo. Moraš se suočiti sam sa sobom, sa svojim demonima. Nadam se da ću se kroz svoje filmove pročistiti. Radio bih film za zabavu, no zašto bih se zabavljao kad imam veliku potrebu nešto osobno reći?

Svi su likovi jako suptilni, pa čak i mafijaš kojeg igra Franjo Dijak.

To je u stvari generacijski film. Svi su likovi kao mladi slušali Tonija Riffa i on simbolizira njihovu nostalgiju za mladošću. Recimo, lik

PRIČA O PAPERNJAKU

Po sastojcima – med, orasi i papar – paprenjak, kao tradicionalno hrvatsko jelo, uistinu je proturječan. Slično kao i njegov slatko-papreni okus i postupak pristavljanja. Za oblik mu je u kući obvezatno zadužena i zaposlena muška ruka, pa otud valjda i njegove pravilne i muški oštre linije, dok u sitnom provokativnom omjeru sastojaka i pristavljanju slastice odlučuje žena. A kako je slatko-papreni okus paprenjaka jedinstven u cjelokupnoj tradicijskoj kulinarskoj ponudi, ženi pripada dominantna uloga, što nam svjedoči i August Šenoa, koji u svom povijesnom romanu "Zlatarovo zlato" uvijekovječuje Magdu Paprenjarku. Šenoina gornjogradska pekarica i piljarica za svoje svježe hrskave paprenjake svakodnevno, uz sitne kovanice, dobiva i krupne i glasne pohvale, i to ne samo od zagrebačkih purgera iliti građana, nego i od samog gradskog suca. Brkovi i nepci nad paprenjakom u Zagrebu se bruse od starine do naših dana. U slast!

Zvonimir Milčec

Zvonimir Milčec

THE STORY OF PAPERNJAK

The origins of this aromatic biscuit date back to the Renaissance. It is unique in its rectangular shape and traditional Croatian motives. In his novel "The Goldsmith's Gold", Croatian novelist A. Šenoa describes Paprenjak as old Zagrebians' favorite treat baked by Magda, the sorceress. For a long time, Paprenjak was nearly forgotten... Creativity and a sense for old traditions turned this fragile biscuit into a savoury souvenir: Paprenjak – the traditional Croatian biscuit.

Paprenjak

IMAGE HADDAD

H2
BY HADDAD

Zagreb: Ilica 6, Arena centar, Green Gold centar
Zaprešić, Westgate centar / Split, Centar Joker
Zadar, Svete Stošije 3 / Varaždin, Gajeva 17
Slavonski Brod, Trg Ivane Bilić Mažuranić 5
Biograd n/m, Centar Bure / Požega, Cehovska 8
Bjelovar, Petra Zrinskog 14 / Ivanić Grad, Športska 6
Ljubljana: Maxi, Trg Republike 1; Cesta v mestni log 55
Novo Mesto, Modiana, Ljubljanska c. 47
Livno, Splitska bb

www.imagehaddad.com

**60 GODINA
FILMSKOG FESTIVALA
U PULI**

**60 GODINA
FILMSKOG FESTIVALA
U PULI**

**60 GODINA
FILMSKOG FESTIVALA
U PULI**

**60 GODINA
FILMSKOG FESTIVALA
U PULI**

TELEKING

MAXtv

FILMOFEEL
FILMOFEEL

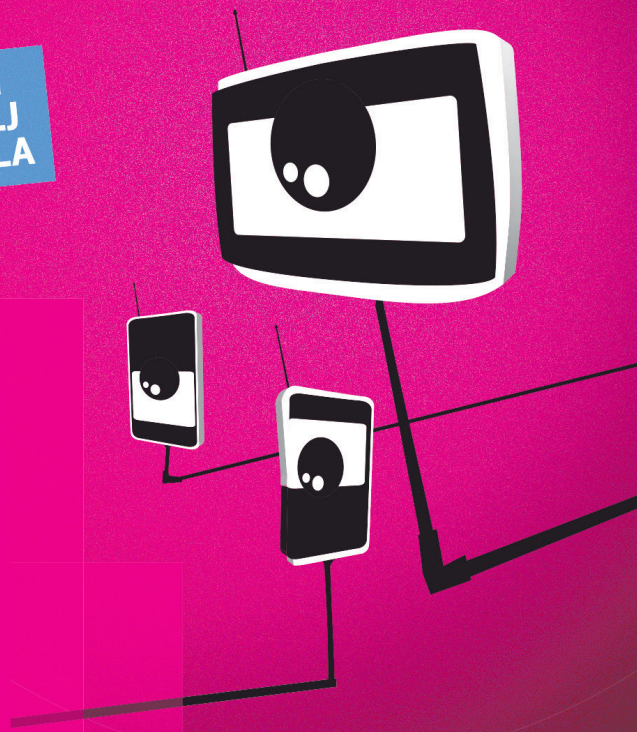
NAJBOLJI
PRIJATELJ
FESTIVALA

DIJELIMO STRAST PREMA FILMU!

EKSKLUZIVNO! Hrvatski i strani filmski hitovi s pulskog platna odmah u MAXtv videoteci:

- **JA I TI** od 18. - 23.07.2013.
- **SVEĆENIKOVA DJECA** od 22.07.2013.
- **ŠANGAJ** od 22.07.2013.
- **NAJBOLJA PONUDA** od 22. - 28.07.2013.
- **ZAGONETNI DJEČAK** od 23.07.2013.
- **STRAŽAR** od 23. - 29.07.2013.
- **U KUĆI** od 24. - 30.07.2013.
- **PRIJE PONOĆI** od 28. - 31.07.2013.
- **MAMA, VOLIM TE** od 15.07.2013., 3 mj. bez naknade

Više o ekskluzivnoj ponudi na portal.hr/showtime/filmofeel
Više o MAXtv usluzi na hrvatskitelekom.hr

www.pulafilmfestival.hr

JutarnjiLIST

GLUMAČKI VELIKAN

Štujući uspomenu na velikana hrvatskog glumišta Fabijana Šovagovića, Društvo hrvatskih filmskih redatelja utemeljilo je 2000. godine godišnju Nagradu Fabijan Šovagović – nagradu glumici / glumcu čije je djelo ostavilo trajan trag u povijesti hrvatskoga filma. Žiri Društva hrvatskih filmskih redatelja u sastavu: Antonio Nuić, predsjednik, Snježana Tribuson i Vinko Brešan, članovi, jednoglasno je odlučio da Nagrada Fabijan Šovagović u 2013. godini pripadne glumcu Radi Šerbedžiji.

Nagrada se tradicionalno dodjeljuje u okviru programa Festivala igranog filma u Puli, a svečano je uručena Radi Šerbedžiji u četvrtak 25. srpnja u Areni, dok će se tiskovna konferencija održati u petak 26. srpnja u 14.30 sati u Zajednici Talijana – Circolu, uz projekciju desetominutnog

dokumentarnog kolaž filma o laureatu autorice Zrinke Matijević-Veličan, proizvedenog u suradnji s Hrvatskim filmskim savezom.

Obrazloženje uz Nagradu Fabijan Šovagović:

I da devedesetih nije *preplivao veliku baru*, izgovorio ni jednu rečenicu na *broken* engleskom i tako postao jednim od najpoznatijih suvremenih holivudskih imigranata, Rade Šerbedžija neupitno bi zavrjedio naslov glumačkog velikana s južnoslavenskih prostora. Do tog međunarodnog iskoraka s prtljagom slavenskog identiteta i akcenta, Šerbedžija se, igrajući paralelno u kazalištu, na televiziji i filmu od kasnih šezdesetih, već čvrsto urezao u ekran prepoznatljivom fizičkom gestom, vrhunskom dikcijom i markantnim licem koje dobro nosi

raznovrsne psihološke i karakterne maske, te podnosi različite narative – klasične i suvremene, tragičke i komičke, umjetničke i žanrovske. Zbog tih osobina za njim su se otimali svi ozbiljniji redatelji autorske i post-autorske hrvatske i jugoslavenske kinematografije – od Papića (*Iluzija*) i Galića (*Crne ptice*), kod kojih je 1967. debitirao, i Ivande, koji mu je dao prvu glavnu ulogu s egzistencijalističkom težinom u *Gravitaciji* (1968), do Hadžića, Golika, Pavlovića, Berkovića, Mimice, Grlića, Markovića, Radivojevića, Zafranovića, a osobito Vrdoljaka i Tadića, i ostalih kod kojih je utjelovio likove različitih tipova, karaktera i identiteta. Imao je priliku biti ratnik pod različitim zastavama, režimski i deziluzionirani (post)revolucionar, tragičar u povijesnom (npr. *Predstava Hamleta u selu Mrduša Donja*, 1972) ili suvremenom okruženju (Hadžićev *Novinar*, 1979), ali i balkanski prepredenjak (*Prosjaci i sinovi*, 1971), sarkastični ljubavnik ili urbani beskičmenjak. Jedni su u njemu vidjeli moralno ambivalentnog intelektualca i lakrdijaša, drugi tragički izdanak prigradske radničke sirotinje (*San o ruži*, 1986) i pojedinca koji je žrtva iskvarenog sustava (*Osuđeni*, 1987), ali i romantičnog zanesenjaka poput Armana u Berkovićevoj *Kontesi Dori* (1993), posljednjem Šerbedžijinu hrvatskom filmu prije početka njegove međunarodne karijere s višestruko nagrađivanom dramom Makedonca Milča Mančevskog *Prije kiše* (1994).

Proteklih dvadesetak godina Šerbedžija je, najčešće igrajući uloge (počesto i sumnjivih) stranaca istočnoeuropskih korijena u zapadnome svijetu, udvostručio filmografiju naslovima koje, među ostalim, potpisuju respektabilni svjetski redatelji – od Francesca Rosija, Phillipa Noycea, Johna Wooa do Clint Eastwooda i Stanleyja Kubricka, a onda se u velikom stilu dostojnom velikih glumaca počeo sve učestalije vraćati domaćem ambijentu, gdje će se za njega zasigurno naći još moćnih uloga.

PULA I JA SLAVIMO ZAJEDNO

Imam dosta energije. To su vjerojatno malo geni, malo je pomogao gospod Bog, a malo i sam čovjek. Njeguješ svoje zdravlje, paziš gdje ga smiješ arčiti, a gdje ne. Ali to dolazi s iskustvom. Tako možete mudrovati kad imate 84 godine kao ja

razgovarao Janko Heidl

Ponovno u Puli – uspomene, osjećaji...

Kad se sretnem s tom Arenom, sa samim prostorom, za mene je to uvijek nevjerojatan doživljaj. Svaki put kao da sam tu prvi put. Pa još kad ugledam tu masu ljudi, doživim mali stres, u najboljem smislu riječi. Nakon rata sam u Pulu prvi put došla prije tri godine, kad je prikazivan film *Sedamdeset i dva dana* Danila Šerbedžije, u kojem sam glumila dvije uloge. Prije rata, za mene je tridesetak godina bilo normalno da se ljeti ide u Pulu, na Festival. Tako se živjelo. Svake sam godine imala film, a dugo sam i ljetovala u Rovinju. Znalo se – danju Rovinj, navečer Arena.

Gošća ste 60. obljetnice Festivala.

Šezdeset godina Pulskog festivala poklapa se s trajanjem mog radnog vijeka. Slavimo zajedno. Oduševila me vaša ministrica kulture Andrea Zlatar, koja je u Areni, na otvaranju Festivala održala divan pozdravni govor koji mi je vratio vjeru u to da ovo što radim vrijedi. Nije spomenula ni politiku, ni da smo u Europi, ni druge uobičajene stvari. Govorila je u ime glumca, u ime filma, u ime povijesti Arene. O kulturi i o zemlji koja treba biti mjesto kulture. U regiji u kojoj ja živim tako nešto trenutno nije moguće čuti. Sve je politizirano. Gospodi ministrici i vašem predsjedniku, gospodinu Ivi Josipoviću, svaka čast. To je za mene

bilo najzbudljivije. To mi je reklo da je ovo slavlje u čast kulture. Naš je pak ministar kulture svojedobno izjavio da je kultura stvar ukusa. Molim vas, pa to je notorno! Pa je, kad smo ga upozorili na neke probleme, rekao da je to izvan njegove moći. Što se onda bavi tim poslom?! Kad su mene zvali da moram postati direktorica kazališta, odgovorila sam: „Hvala, lijepa, ali ja to ne znam raditi!“ Da se vratim u Pulu... Divno je što je organizacija Festivala ovdje skupila toliko filmskih ljudi iz cijele bivše Jugoslavije, ali nas je začudilo što nas nisu predstavili na sceni, pred publikom. Ne zbog nas, nama slava više ništa ne znači – slavni smo toliko toliko jesmo – nego radi publike, zbog koje smo najviše i došli, a koja zna da smo mi tu i koja nas je sigurno očekivala.

Nagrađeni ste s tri Zlatne Arene.

Prvu sam dobila za *Ne nagingi se van* Bogdana Žižića. U tom sam se filmu prvi put susrela s Ivom Gregurevićem i u njemu je zaista bilo nekih kadrova za nagradu i jako me veselilo kad sam je i dobila. Drugu za Široko je lišće Petra Latinovića, a posljednju za *Balkanskog špijuna* Dušana Kovačevića i Božidara Nikolića. Društvo iz Beograda i iz mog kazališta čekalo nas je kod Edija u Rovinju. Svi su mislili da će *Arenu* dobiti Bata Stojković, koji je igrao glavnu ulogu. Bata i ja dodemo onamo s mojom *Arenom*,

ja je stavim i kažem: „Vi, što ćete da pojedete, što ćete da popijete, a ja odoh na Katarinu.“ Prvi put idem na nudizam. Nikad bila dotad ni ikada poslije. Već sam prije proključila jednu uvalicu i rekla tom društvu gdje ću biti. Ležim tamo, k'o od majke rodena i odjednom na sebi osjetim sjenu. Pogledam – gol, golcat čovjek. Bijel kao sir. Posve nepoznat. Stoji, a preko ramena mu prebačena nagra. I reče: „Oprostite. Ja sam novinar iz Slovenije. Moram na vrijeme poslati tekst. Rekli su mi da ste Vi ovdje.“ To je bila manguparija ovih mojih koji su mu rekli gdje će me naći i da se, ako ide onamo, mora skinuti. On se jadan, da bi ispunio svoju obvezu, skinuo gol golcat. Rekla sam mu neka ode i odjene se, ja sam se odjenula i napravili smo taj razgovor, a kad sam se vratila svojim, oni su me onako mangupski pitali: „Je li, čuli smo da si imala intervju...“

Još snimate punom parom.

Imam dosta energije. To su vjerojatno malo geni, malo je pomogao gospod Bog, a malo i sam čovjek. Njeguješ svoje zdravlje, paziš gdje ga smiješ arčiti, a gdje ne, koliko si u stanju napraviti, da ne potegneš više nego što možeš, da ne budeš negdje malo, a mogao bi više... Ali to dolazi s iskustvom. Tako možete mudrovati kad imate 84 godine kao ja.

DANAS NA PROGRAMU

KINO VALLI

MEĐUNARODNI PROGRAM – EUROPOLIS

15.00 *Žrtveno janje* / *The Scapegoat*
r. Charles Sturridge, triler, Velika Britanija, 2012, 100', uloge: Ian Mercer, Eloise Webb, Phoebe Nicholls
Godine 1952. život bogatog Johnnija je u rasulu pa na prijeveru zamjeni identitet s vrlo mu sličnim Johnom...

KRATKA PULA / NACIONALNI PROGRAM

18.45 *Popravljanje* / *The Fix*, r. Ante Novaković, 18'
Kratki spojevi (omnibus: *Rodendan*, r. Hana Jušić i *Sonja Tarokić*; *Bomba*, r. Dario Juričan; *Podstanar*, r. Andrija Mardešić) – izvan konkurencije, humorna drama, Hrvatska, 2013, 75'
Tri priče o nestanku struje, nade i razuma...

MEĐUNARODNI PROGRAM – EUROPOLIS

21.30 *Mlada i lijepa* / *Jeune & jolie*
r. François Ozon, drama, Francuska, 2013, 94', uloge: Marine Vacth, Géraldine Pailhas, Charlotte Rampling
Lijepa sedamnaestogodišnja Isabelle tijekom jedne godine istražuje vlastitu seksualnost, od gubitka nevinosti do prostitucije...
CANNES 2013.

MEĐUNARODNI PROGRAM – EUROPOLIS

23.15 *Posljednja utakmica* / *La partida*
r. Antonio Hens, ljubavna drama, Španjolska, Kuba, 2012, 94', uloge: Milton García, Reinier Díaz, Luis Alberto García
Tinejdžer Reinier je žigolo u Havani i brine o djetetu i obitelji. Prioriteti mu se promijene kad se zaljubi u privlačnog Yosvanija...

ARENA

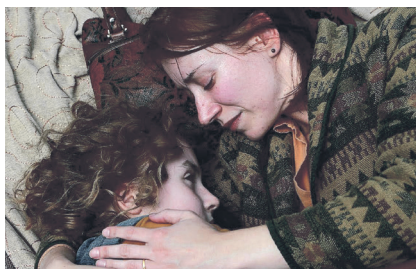
NACIONALNI PROGRAM – GLAVNA SEKCIJA

21.30 *Kauboji*
r. Tomislav Mršić, komedija, Hrvatska, 2013, 105', uloge: Saša Anočić, Rakan Rushaidat, Radovan Ruždjak
Kazališni redatelj Saša vraća se u rodni grad i u zamrlom mjesnom kazalištu radi predstavu u kojoj sudjeluje sedam glumaca-amatera...

NACIONALNI PROGRAM – GLAVNA SEKCIJA

23.30 *Šuti*
r. Lukas Nola, drama, Hrvatska, 2013, 86'
uloge: Tihana Lazović, Milan Pleština, Lana Barić
Može li Bebina kći prekinuti nit nasilja i patnje duboko protkanu kroz generacije njezine obitelji i postati voljena i vesela osoba...

DANAS NA FESTIVALU

Petak, 26. srpnja 2013.

KINO VALLI

8:00 | *Kratki spojevi*, press projekcija
9:30 | *Kauboji*, press projekcija
11:30 | *Šuti*, press projekcija

CIRCOLO

13:00 | Press konferencije
ekipa filma *Kauboji*
ekipa filma *Šuti*
ekipa filma *Kratki spojevi*
nagrada *Fabijan Šovagović*

KINO VALLI

Međunarodni program – Europolis
15:00 | *Žrtveno janje*

Nacionalni program
17:00 | Filmovi u nastanku / *Work in progress*

Kratka Pula / Nacionalni program
18:45 | *Popravljanje*
Kratki spojevi, projekcija
20:15 | *Kratki spojevi*, razgovor

Međunarodni program – Europolis
21:30 | *Mlada i lijepa*
23:15 | *Posljednja utakmica*

INK

10:00 | *Projekcije*, 80'
12:00 | *Dvojina*, 102'

ARENA

Nacionalni program – Glavna sekcija
21:30 | *Kauboji*
23:30 | *Šuti*

POP RATNI PROGRAMI

10:00 | Festivalski otok, Giardini
21:30 | Europski kratki igrani filmovi, Portarata
21:30 | Solarno kino, Barban, kratki filmovi ekološke tematike i *Halimin put*, r. A. A. Ostojić
23:30 | koncert Zoran Predin, Circolo